

[Hauustrup Clemmensen.]

dommeligt valgt tidspunkt at forringe opsparelingsmulighederne i det danske samfund på. Hvis det så kun var, fordi man sagde: vi synes ikke, disse ordninger er tilstrækkeligt hensigtsmæssige, vi vil gerne have nogle andre — nu vel, så kunne man vel forhandle derom og overveje det. Men det er jo karakteristisk, at finansministeren ikke har været inde på noget som helst alternativ på disse områder; det er ordninger, der skal væk, og der skal ikke stilles noget andet i stedet. Det er også ganske karakteristisk, at havde det været os andre, der ville afskaffe en ordning, der først og fremmest benyttedes af lønmodtagere, så skulle vi have hørt hele den autoriserede forargelse, der mobiliseres i slige tilfælde. Det er meget tydeligt dokumenteret både fra sparekassernes og kreditforeningernes side efter omhyggelige undersøgelser, at langt det overvejende antal konti er åbnet af lønmodtagere, mellem 75 og 80 pct. skønner man på dette område. På denne baggrund, og når ministeren har denne viden, virker det lidt ejendommeligt at tale om, at der i stor udstrækning blot sker omplacering af formuemidler. Vi plejer ellers ikke til daglig at høre den tone, at de mange tusinde lønmodtagere giver sig af med at omplacere formuemidler. Så længe det sker inden for de rammer, der er tilladt i loven, kan det vel heller ikke være de helt store kapitalisttransaktioner, der er tale om.

Derefter går ministeren såvel i sin fremsettelsestale som i bemærkningerne til lovforslagene ind på den samme tankegang, som den socialdemokratiske ordfører for nylig fra denne talerstol var inde på, nemlig at der på disse områder er en forskelsbehandling af rig og fattig — hvor så end grænsen sættes — derved, at der er tale om et fradrag i den skattepligtige indkomst og ikke om et nedslag i selve den skat, der beregnes.

Det fremgik allerede af hr. Henry Christensens udtalelser, at flere partier, og blandt disse naturligvis også det konservative folkeparti, senest under de langvarige skatteforhandlinger ganske tydeligt tilkendegav, at de var rede til at gå ind for en sådan omlægning af ordningen, at der blev tale om et ensartet procentvis

nedslag beregnet efter det opsparede, og således at nedslaget blev fradraget i selve den skat, der beregnes. Så kunne vi vel i hvert fald blive forskånet for den betragtning, at vi gjorde en urimelig forskel på såkaldt rige og såkaldt fattige. Vi beder altså indtrængende ministeren om at overveje dette forslag og derved opgive sit eget meget vidtgående lovforslag.

Derudover har ministeren fundet tiden inde til i loven om beskatning af renteforsikringer at foreslå den ændring, at de totale fradragsmuligheder skal være 1.500 kr. mod hidtil 2.500 kr. Jeg går ud fra, at ministeren stadig, også efter at man i en kildeskatteordning indfører standardfradrag, er interesseret i, at der skal være et incitament på disse områder — det er dog vel derfor, man har dem. Det bliver et meget beskedent incitament i så fald.

Dertil kommer et andet hensyn, som jeg håber ministeren har overset — for det kan vel ikke være med fuldt overlæg, at man ser den situation i øjnene, at en lang række borgere utvivlsomt har benyttet disse regler til inden for 2.500 kr.s rammen at foretage fradrag for livsforsikringspræmier, idet de ved overvejelsen af, hvor stor en livsforsikring de af økonomiske grunde turde binde sig for, måtte kalkulere med, at de havde mulighed for fuldt ud at udnytte dette 2.500 kr.s fradrag til livsforsikringspræmier. Disse borgere, der vel ikke er storkapitalister eller på anden måde har forset sig over for finansministeren, rammer man ved dette lovforslag efter vor opfattelse ganske urimelig hårdt.

Jeg vil altså gerne til slut henstille til ministeren, at han opgiver den tanke, som disse lovforslag er udtryk for. Det er i sig selv, hvad også tidligere ærede ordførere har været inde på, et lidt pudsigt tidspunkt at komme med disse lovforslag på. Det sker jo, at private borgere planlægger deres økonomi, og det sker vel også, at de i henhold til gældende lov foretager indbetalinger til sådanne ordninger. Det er selvfølgelig venligt af ministeren, at han ikke, når han ophæver ordningen, vil fastholde borgerne til en sådan binding; men det må dog være naturligt at give et vist varsel, inden en sådan ordning ophæves.

Nu ligger det som bekendt også således, at disse lovforslag er fremsat i begyndelsen